קדושין ט:, ד) לעיל ח:,

ה) סנהדרין כב. ע"ש סוטה

ו) שבת קית:, ה) [קידושין לא: וש"נ], ט) יבמות כה.,

י) ולעיל יג.ן, כ) וע״כ שייך לע"ח], () [קידושין ב.], מ) [ע" פי' חחר בע"י], () [חבונגרי כנ"ל], () [שייך

לעיל יד. במשנהן, ע) עיין

מהרש"א, פ) [ע"ש הלכה

ב], ל) שייך לדף יד. במתני׳

ק) צ"ל לוקחין, ר) שייך לעיל קודם ד"ה אין כוחבין, ש) ג"ז שייך לעיל,

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה כפרת כו' הואיל ולא מזמנה לך

כלומר:

גליון הש"ם

גמ' מאן לימא לן דברצון

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א] גפ' ולא אמרן אלא דלא

הדר נבט. כלומר דלא יצא

עכ"ל הערוך בערך נבט וע" בפרש"י דמפרש מלשון למח. ואיך שיהיה

הפי דלא הדר שוב ונשמע

כדפרש"י מעיקרא נבט נשמע וכו' ולפענ"ד דברי

הש"ם אלו קא מהדרי אדלעיל דקא משנינן ל"ק הא בקלא דפסיק וכרי וקא מפרש הש"ם בתחילה עד

כמה הוי קלא דלא פסיק וכל דיני וחלוקי קלא דלא פסיק והשתא קא מהדר תו

פסיק השתנת קנו מהדר נו לפרושי דקלא דפסיק לא אמרן אלא דלא הדר נבט

כו' ודוק היטב. דלפ"ו הוי

ג׳ חנוקים בדבר דבקלה דלה פסיק יומה ופלגה אים בי׳ וודאי מששה. וקלה דפסיק לגמרי דלה הדר נדיט לית בי׳ שום ממש.

וקלא דפסיק דהדר נבט אף דלא הוי מיומא ופלגא נהי דלא ברי גמור הוא

דאית בי' ממש עכ"פ איכא

לספוקי ביה ולא נפיק מתורת חשדא. אולי אית

בי׳. כנלענ״ד ברור ודוק

יטב. וראיי' גמורה מלאתי

לפירושי הזה. דביבמות דף כ"ה ע"א ליתא להך ולא

דלענין להוליא אשה מבעלה

והדר נגט רק ספיקא הוי והדר נגט רק ספיקא הוי ודו"ק היטב כי נכון הוא:

אמרן בתרא ולדברינו מיושב

חכמים. במים. עיין תשוב מהרי"ט ח"א סי' פג:

גר מצוה

צב א מיי' פ"ז מהלכות י"ט הלכה יב סמג לאויו עה טוש"ע א"ח סי

מקמה סעיף ה: ב [מיי׳ שם הלי יד טוש״ע :וסב

י"ט הלכה טו סמג לאוין עה טוש"ע א"ח סי תקמו סעיף א: צד ד מיי׳ פכ״ג נ

פכ"ג מהלי אישות הלכה יג ופ"ו מהלי זכייה ומתנה הלכה יו סמג עשין מח טוש"ע מה"ע סיי נא: מהיע סיי נוו. צה ה מייי פ"ז מהלכות י"ט הלכה טז טור

ש"ע א"ח סי' תקמו סעיף ה: הלכה יב סמג לאויו עה

טוש"ע א"ח סי' תקמה סעיף ו: צו ז ח מיי שם הלכה יג

תורה אור השלם 1. וַיַּעַן לְבֶן וּבְתוּאֵל וַיֹּאמְרוּ מֵיְיָ יָצָא הַדְּבְר לא נוּכַל דַּבֵּר אַלֶּיךְּ רַע בראשית כד נ 2. וְאָבִיו וְאָמוֹ לֹא יָדְעוּ כי מיי היא כי תאנה הוא מבקש מפלשתים ובעת בַישראַל: שופטים יד ד 3. בית והוו נחלת אבות

4. ויחפאו בני ישראל אֱלֹהֵיהֶם וַיִּבְנוּ עריהם בכל בְּנחוֹוֹ בְּבֶּל עֲנְיִם עֲד עִיר מִמְּגְדֵּל נוֹצְרִים עֵד עִיר מִבְצָר: מְלכים ב יז ט . 5. וַיְּקַנְאוּ לְמֹשֶׁה בַּמַּחֲנֶה

רבינו חננאל דלאו כלי פשתן אלא צמר ושל שאר מינין . זולתי. אמר בר הדיא אנא לה משיכלי (ומכבסי בהו) מאני דכיתנא [ומכבסי בהו] בחולי דמועדא. אמר ליה אביי ומאן לימא לן דברצון חכמים (עבוד) דלמא שלא ברצון חכמים עבוד. ירושלמי תני מטפחות ספרים אלא מכבסין אותן בנתר [במועד] קידושי נשים שום איגרות מזון שטרי חליצה ומיאונין שטרי ירושלמי (שטרי חוב) יווש*לנה (שטור חוב)* [ושוברין] אומוליגיאוס. איגרות שום, שום היתומים. איגרות ומזוז]. היתוכים. איגורות (מחון), מזונות אלמנה כו'. עד גזירות בית דין, אלו ןגזרי דינין]. ואיגרות של קידושי נשים אוקימנא . שטרי פסיקתא. כמה אתה נותן לבנך כמה אתה נותן לבתך כך וכך ועמדו וקדשו הן הן

ם) המפרים. פירוש להסתפר ובמסתפר לכל אותם שהתירו חכמים וי"ג הספרים ומטפחת ^ט הספגנין ובירושלמי קאמר

עלה מטפחת הספרים [אין] מכבסין אותן במי רגלים פי מפני הכבוד ואין נראה לי להביא ראיה דאיירי בכתבי הקדש דאפילו דאיירי באומן

המספר שייך כבוד המסתפרים שנותנין אותן בפניהם וכשמסתפרין אין כבוד להם במטונפין:

^ט העולים מטומאה למהרה במצורע איירי דהא מצורע אסור לכבס כדאמר לעיל (דף טו.) ומסופק אם נאמר כן בעולה מטומאת מת ונבילה שלריך לכבם בגדיו או אמרינן דוקא מלורע הואיל ואסור לכבס כל בגדיו שלו מיהו מה שפירש דבמלורע איירי קשיא לן אי אמרינן דמלורע אינו נוהג לרעתו ברגל ח״כ מחי חירים עולים מטומאה לטהרה אפילו בימי לרעתו נמי מותר לכבם ברגל דלא מצי למימר לא מיבעיא קאמר כדלעיל (דף יד:) דאם כן לא שייך שמא ישהו קרבנותיהן דבשלמה גילוח הוא בשעת קרבן אבל כיבוס לא שייך לקרבן ויש לומר דכיבום נמי שייך לקרבן:

בת קיף לה אביי מאן לימא לן. מתקיף לה אביי מאן לימא לן. ואע"ג דאביי גופיה שני לעיל מתני׳ אליבא דרבי יוחנן אינו סובר כן: **ראלן** בותבין במועד. נראה דכל הני הוו דבר האבד פן ימות הנותן או העדים או

ב"ד או ילכו למדינת הים: ואיגרות רשות. בירושלמי מפרש פריסת שלום ויש מפרשים ליווי השלטון כמו אל מתודע לרשות (אבות פ״א מ״יו): אין כותבין שמרי חוב. פירשו בתוספות הוא הדין שטר מכירה דהא בהדי אלו כותבין במועד לא חשיב שטר מכירה ולי נראה דהא דלה קתני משום דחין כותבין שטר מכירה אלא על הקרקע ואמרינן לעיל (דף יג.) אין ק) מוכרין בתים אלא לצורך המועד ולצורך המועד פשיטא דשרי והוא הדין אם מכר קודם המועד ועתה רולה לכתוב דשרי במועד דהה נמי דבר החבד רק אם היה לו אונס ולא יכול לכתוב קודם המועד:ח הן הן דברים הנקנין באמירה. גפ׳ הנושח (כתובות דף קב:) מפורש:^{ש)} למר אמר שמואל שמא יקרמנו אחר. תימה לי אמאי לא משני הא בזוג שני הא בזוג ראשון כדמשני פרק שני

דסוטה (דף ב. ושם): בני ישראל דברים אשר לא כן על ה' אלהיהם התם להכעים הוא דעבוד יי תא שמע יויקנאו למשה במחנה לאהרן קדוש ה' רב שמואל בר יצחק אמר מלמד שכל אחד קינא לאשתו ממשה התם משום שנאה הוא דעבור ת"ש אמר רבי יוסי " יהא חלקי עם מי שחושדין אותו בדבר ואין בו ואמר רב פפא לדידי חשדון ולא הוה בי לא קשיא הא בקלא דפסיק הא בקלא דלא פסיק וקלא דלא פסיק עד כמה " אמר אביי אמרה לי אם 🌣 דומי דמתא יומא ופלגא והני מילי דלא פסק ביני ביני אבל פסק ביני ביני, לית, לן בה וכי פסק ביני ביני לא אמרן אלא דלא פסק מחמת יראה אבל פסק מחמת יראה לא או ולא אמרן אלא דלא הדר נבט אבל

דסנהדרין (דף כב.) ובפרק קמא

אין. אבל שאר כלי פשתן לא: אפילו דשאר מיני. כלומר מטפחות דשאר מינין כגון דלמר אע"ג דנפיש טירחא שרי לכבס אבל שאר כלים דשאר מינין לא אבל כלי פשתן שרי לכבס: משיכלי. ספלים: הספרים הני אין כלי פשתן לא אמר ליה אביי מתני' אפילו דשאר מיני אמר בר הידיא לדידי חזי לי ימה של מבריה דמפקי לה משיכלי דמני כיתנא בחולא דמועדא מתקיף לה אביי • י) מאן לימא לן דברצון חכמים עבדי דלמא שלא ברצון חכמים עבדי: מתני׳ אואלו כותבין במועד קדושי נשים וגימין ושוברין דייתיקי מתנה ופרוזבולין איגרות שום ואיגרות מזון שטרי חליצה ומיאונים ושמרי בירורין גזרות בית דין - ואיגרות של רשות: **גבו'** אמר שמואל י מותר לארם

ואמר תזדמן לי פלניתא א"ל לא תיבעי רחמי

הכי אי חזיא לך לא אזלא מינך ואי לא כפרת בה' בתר הכי שמעיה דקאמר או

איהו לימות מקמה או איהי תמות מקמיה

הדר נבט לא ולא אמרן אלא דלית ליה אויבים אבל אית ליה אויבים אויבים הוא דאפקוה לקלא: מתני' י י אין

כותבין שמרי חוב במועד ואם אינו מאמינו או שאין לו מה יאכל הרי זה יכתוב י אין כותבין ספרים תפילי

ומזוזות במועד ואין מגיהין אות אחת אפילו בספר עזרא רבי יהודה אומר - כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו

בותני' קדושי נשים. שכתב בשטר הרי את מקודשת לי דאשה נהנית בשטר 0: דייסיקי. שטר לווחה: פרוזבולין. שאינו משמט ולא משמיט ליה שמיטה: איגרות שום. בכך שמו בית דין שדה זו ונתנו לאחים כך וכך נגדו: איגרום מזון. פלוני קבל לזון בת אשתו: שטרי בירורים. ביררו ב"ד חלק זה לזה וחלק זה לזה: גורום ב"ד. פסקי לשות. לווי אשה בחולו של מועד שמא יקדמנו אחר לימא מסייע ליה ואלו כותבין במועד קדושי נשים מאי לאו שטרי קדושין ממש 6 לא שמרי פסיקתא וכדרב גידל אמר רב ^מ דאמר רב גידל אמר רב ⁻ כמה אתה נותן לבנך כך וכך כמה אתה נותן לבתך כך וכך עמדו וקדשו קנו הן הן הדברים הנקנין באמירה לימא מסייע' ליה יי אין נושאין נשים במועד לא בתולות ולא אלמנות ולא מיבמין מפני ששמחה היא לו הא לארם לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא לארם דלא קעביד מצוה אלא אפילו לישא נמי דקא עביד מצוה אסור תא שמע דתנא דבי שמואל מארסין אבל לא כונסין הואין עושין סעודת אירוסין ולא מיבמין מפני ששמחה היא לו ש"מ ומי אמר שמואל שמא יקדמנו אחר והאמר רב יהודה אמר שמואל ס בכל יום ויום בת קול יוצאת ואומרת בת פלוני לפלוני שדה פלוני לפלוני אלא שמא יקדמנו אחר ברחמים כי הא דרבא שמעיה לההוא גברא דבעי רחמי

כלי פשחן. דלה נפיש טירחה: מטפחות הספרים. של פשחןם: הני

דינין: ואיגרות של וקיום של שלטון: גב" כדרב גידל. שכותב תנחי זה בשטר: ניקנין באמירה. בלא קנין: דקה עביד מלוה. דעוסק בפריה ורביה: מי לפרת בה'. באמנה דהאמר דלא מסייע ללותא כלום

שכותב מלוה בשטר

הואיל ולא מזמנה (א) ליה כלומר השתא ללינה עלה ולה הסתייעה מילחה: אמר. אי לא מנסבא או איהי תמות מקמאי דלא איחזי כד מנסבא לאחר ואלער בה: או איהו. עלמו ימות מקמי דתינסבא איהי לאידך. ולהכי מארם במועד שלא יקדמנו אחר ברחמים שתמות היה: נחשד בדבר. עבירה: להכעים עבוד. וידעי דלא היה: בקלח דפסיק. לח היה ביה: קלא דלא פסיק. היה ביה: דומי.

חשד כמו לה ישה בת דומה (סוטה לף כו.): אבל הדר נכט. דבתר דפסיק התחיל קלא נבט נשמע דמיון כמו במסכת תענית (דף ד.) האי לורבא מרבנן דמי לפרלידא דתותי קלא כיון דנבט נבט ופי' זה וזה לשון למח: בותבר' ואם אינו

מאמינו. המלוה ללוה: או שאין לו מה יאכל. לסופר: אפילו בספר עזרא. ואני שמעתי עזרה בה' ופי' ספר מוגה היה בעזרה שממנו היו מגיהים כל ספרי גולה: לעצמו. לקיים זה המצוה

אבל ללבור למכור דדרך שכירות

הוה חשיב מלאכה כדאמרינן לעיל א"ל לאו אמינא לך לא תיבעי עלה דמילתא (דף יב.) ט אונכרא דכיון דלאו אגרא הכי אמר רב משום רבי ראובן בן אצמרובילי קשקיל שרשויי בעלמה הוה ושרי: מן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים מה' אשה לאיש מון התורה דכתיב יויען לבן ובתואל ויאמרו מה' יצא הדבר מן הנביאים דכתיב יואביו ואמו לא ידעו כי מה' היא מן הכתובים דכתיב בבית והון נחלת אבות ומה' אשה משכלת

ואמר רב משום רבי ראובן בן אצטרובילי ואמרי לה במתניתא תנא א"ר ראובן בן אצטרובילי אין אָדם נחשד בדבר אלא א"כ עשאָו ואם לא עשה כולו עשה מקצתו ואם לא עשה מקצתו הרהר בלבו לעשותו ואם לא

הרהר בלבו לעשותו ראה אחרים שעשו ושמח מתיב רבי יעקב י ויחפאו

מוסף רש"י פירוש אגרות שלום והאורה פסיקתא. החתו והכלה פוסקין תנאים שביניהם עפוסקין זה לזה (קדושין שפוסקין זה לזה (קדושין ט:). הן הן הדברים הנקנין באמירה. כלח קנין, שהקידושין הן גמר הדבר דבההיא הנאה דקא לאשתו ממשה. תסתרי עם משה (סנהדרין קי.). דומי דמתא. חשודי

העיל (יבמות כה.).

רשות זו שאילת שלום). רשתו זו שאילת שלום). אמר מחלו של מועד, שמא יקדמנו אחר. איני והא איהו דאמר ארבעים יום קודם יצירת הולד בכל יום בת קול יוצאת ומכרזת בת פלוני לפלוני כר'. ופרקינן שמא יקדמנו אחר בתפלה. תנא דבי אמר שמאל מותר ליארס בחולו של מועד, שמא יקדמנו אחר. איני והא איהו דאמר ארבעים יום קודם יצירת הולד במן התורה ומן הנביאים ומן הכתובים, מה' אשה לאיש. מן התורה, שנאמר מה' יצא הדבר. מן הנביאים, דכתיב ואביו [ואמן לא ידעו כי מה' היא. מן הכתובים, דכתיב בית והון נחלת אבות ומה' אשה משכלת. ואמר רב אין אדם נחשד בדבר אלא אם כן עשאו או כולו או מקצתו או הרהר בלבו לעשותו או ראה אחרים שעשאוהו וייטב בעיניו. איני, והכתיב ויחפאו בני ישראל דברים אשר לא כן על ה' אלהיהם. ופרקינן, התם להכעים הוא דעבוד. והכתיב וישמע משה ויפול על פניו, ואמר ר' יוחון שחשדוהו לעשותו או ראה אחרים שעשאוהו וייטב בעיניו. איני, והכתיב ויחפאו בני ישראל דברים אשר לא כן על ה' אלהיהם. ופרקינן, התם להכעים הוא דעבוד. והכתיב וישמע משה ויפול על פניו, ואמר רב פפא לדידי חשדו מאשת איש. וכתיב ויקנאו למשה במחנה, מלמד שכל אחד ואחד קינא על אשתו. ופרקינן התם משום שנאה עשו כך. ת"ש דאמר ר' יוסי יהי חלקי עם מי שחושדין אותו בדבר ואין בו. ארובים. אבל היכא דלית ליה ארובים. אבל היכא באית ליה ארובים בעיק אלו מלתה אד דאפקוה לקלא. מתנו" אין טותבין שטרי חוב במוער, אם אינו מאמינו או